

LESSEN UIT DE GEVANGENIS IN LIBERTY

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

CES-haardvuuravond voor jongvolwassenen • 7 september 2008 • Brigham Young University

Dierbare jonge vrienden, zuster Holland en ik vinden het geweldig om vanavond deze wereldwijde satelliet-uitzending bij te wonen. Het is altijd fijn om in het Marriot Center te zijn. Ik wou dat het mogelijk was om al jullie locaties te bezoeken, jullie te zien en de hand te schudden. We hebben nog geen manier gevonden om dat te bewerkstelligen, maar we hebben jullie lief en begroeten jullie, waar jullie je ook bevinden. Ondanks het enorme publiek over de hele wereld, hopen we dat jullie allemaal in staat zijn om onze liefde voor jullie te voelen en dat jullie vandaag iets zullen hebben aan onze boodschap om in je dagelijks leven toe te passen.

De profeet in de gevangenis te Liberty

Een van de grote zegeningen van onze taken als algemeen autoriteit is de kans om leden van de kerk over de hele wereld te bezoeken en te proeven van hun ervaringen. In die sfeer wil ik vanavond over enkele gevoelens spreken die ik kreeg toen ik het afgelopen voorjaar de ring Platte City bezocht, in het westen van de staat Missouri in de Verenigde Staten.

De ring Platte City ligt naast de ring Liberty (Missouri), nu een welbekende plek in de geschiedenis van de kerk, met enkele zeer belangrijke bezienswaardigheden uit die geschiedenis, waaronder de gevangenis in Liberty. Jullie weten ongetwijfeld wel iets over de ervaringen van de profeet Joseph Smith en zijn broeders in die gevangenis in de winter van 1838–1839. Dat was een uitermate moeilijke tijd in onze geschiedenis, voor de kerk in het algemeen en vooral voor de profeet Joseph Smith, die in die periode de meeste vervolging te verduren had. Ik durf zelfs te beweren dat er tot de gewelddadige dood van de profeet vijf en een half jaar later geen enkele andere periode in zijn leven zwaarder was dan deze wrede, illegale en onrechtvaardige gevangenschap in de gevangenis te Liberty.

We hebben niet voldoende tijd om in te gaan op de gebeurtenissen die voorafgingen aan dit moment in de geschiedenis van de kerk, maar het volstaat om te

zeggen dat er zich verschillende problemen voordeden sinds de profeet Joseph in juli 1831 een openbaring ontving waarin Missouri werd aangewezen en gewijd 'voor de vergadering van de heiligen' en als 'de plaats voor de bouw van Zion' (LV 57:12). Tegen oktober 1838 leek het wel of er naar aanleiding van deze kwesties oorlog zou uitbreken tussen mormonen en niet-mormonen. Nadat ze uit verscheidene delen in het westen van de staat waren verdreven, en in de veronderstelling dat ze waren uitgenodigd om te bespreken hoe ze de explosieve situatie konden ontcrachten, gingen vijf leiders van de kerk, waaronder de profeet Joseph, met een wapenstilstandsvlag naar het kamp van de burgermilitie van Missouri bij de kleine nederzetting Far West in Caldwell County.

Maar de wapenstilstandsvlag was zinloos en de kerkleiders werden onmiddellijk geketend en in hechtenis genomen. De ochtend na hun arrestatie werden nog twee leiders van de kerk gevangengenomen, onder wie Hyrum, de broer van de profeet, wat het aantal leiders in de gevangenis op zeven bracht.

De onrechtvaardigheid leek al snel tot een tragedie te leiden toen een militaire 'rechtbank' van militieofficieren besloot dat Joseph Smith en de zes andere gevangenen op het marktplein van Far West zouden worden gefusilleerd. Brigadier-generaal Alexander Doniphan, een officier in het leger van Missouri, weigerde dapper en moedig om het onmenselijke, onrechtvaardige bevel uit te voeren. En daar zal hij in de eeuwigheid voor gezegend worden. Met het risico om zelf voor een krijgsraad te worden gedaagd, verdedigde hij zijn standpunt dapper. Hij riep tegen de commandant: 'Dit is koelbloedige moord. Ik weiger uw bevelen op te volgen. Ik zal dat bevel niet uitvoeren (...) en als u die mannen toch executeert, zal ik u met de hulp van God voor de rechtbank slepen.'¹

Met zijn moed en rechtschapenheid redde Doniphan niet alleen het leven van deze zeven mannen, maar maakte hij zich voor eeuwig geliefd onder de heiligen der laatste dagen in elke generatie.

Nadat hun executie was voorkomen, werden deze zeven kerkleiders te voet van Far West naar Independence gebracht en vervolgens van Independence naar Richmond. Parley P. Pratt werd naar Daviess County gebracht, in afwachting van zijn rechtszaak, en de andere zes gevangenen, onder wie Joseph en Hyrum, werden naar Liberty gebracht, in het aangrenzende Clay County, in afwachting van hun rechtszaak in het voorjaar. Ze kwamen op 1 december 1838 in Liberty aan, toen het winter werd.

De gevangenis, een van de weinige en zeker een van de afschrikwekkendste gebouwen in dat gebied, stond bekend als een gebouw waaruit je niet kon ontsnappen, en dat was waarschijnlijk zo. Het had twee verdiepingen. De begane grond was met de buitenwereld verbonden door een kleine, zware deur. In het midden van de vloer was een luik waardoor de gevangenen in de kelder of kerker werden gebracht. De buitenmuren van de gevangenis waren van zestig centimeter dik, grijs kalksteen gemaakt, terwijl de binnenmuur van eikenhout ruim 30 centimeter dik was. Tussen deze twee muren was een ruimte van 30 centimeter gevuld met losse stenen. Gecombineerd waren deze muren een bijna ondoordringbare barrière van ruim 120 centimeter dik.

In de kerker was het plafond slechts 180 centimeter hoog. En omdat sommige mannen, waaronder de profeet Joseph, langer dan 180 centimeter waren, moesten ze altijd met een gebogen rug staan. En als ze gingen liggen, lagen ze op de ruwe, ongedekte stenen van de gevangenisvloer, waar hier en daar wat los, vuil stro lag of een enkele vuile stromat.

Het voedsel dat de gevangenen kregen, was smerig en soms bedorven. Het was zo smerig dat een van hen zei 'dat ze het alleen aten als ze daar door absolute honger toe werden gedreven.'¹² Minstens vier keer werden ze door het eten vergiftigd, waardoor ze zo ziek werden dat ze dagenlang overgaven en ijlden en het ze niets kon schelen of ze stierven. In de brieven van de profeet Joseph sprak hij over de gevangenis als een 'hel omgeven door boze geesten (...) waar we niets anders horen dan godslasterlijke taal, en getuigen zijn van allerlei godslastering, dronkenschap, huichelarij en losbandigheid.'¹³ 'We hebben geen dekens om ons warm te houden, en als we vuur kunnen maken, hebben we veel last van de rook.'¹⁴ 'Onze ziel is moedeloos'¹⁵ en 'mijn zenuwen trillen door de lange gevangenschap.'¹⁶ 'Pen, tong of engelen' kon-

den volgens Joseph niet voldoende beschrijven 'wat een hel wij hebben moeten doorstaan.'¹⁷ En dat alles vond plaats in wat toen de koudste winter in Missouri werd genoemd.

Ik wil geen relaas houden over het leed en de moeilijkheden van deze mannen in de gevangenis in Liberty, dus zal ik wat foto's laten zien en dit korte gedeelte van mijn toespraak afsluiten. Ik beloof jullie dat ik iets anders in gedachten heb om over te spreken.

Dit is een foto van de gevangenis zoals die er moet hebben uitgezien in de tijd dat Joseph en zijn broeders daar gevangen zaten.

Dit is een foto die enkele jaren later is genomen toen functionarissen en historici van de kerk de locatie bezochten. Ik ben er niet zeker van of de man op het dak naar binnen wil of wil uitbreken.

Dit is een dwarsdoorsnede van de herbouw van de gevangenis door de kerk die nu bij ons bezoekerscentrum daar kan worden gezien. Let op de twee verdiepingen met een touw en een emmer, de enige verbinding tussen de kerker en de begane grond.

Dit is een schilderij van Liz Lemon Swindle waarop Joseph in gebed is te zien. Let op de wanhopige, smachtende blik op het gezicht van Joseph.

En dit is een afbeelding van Greg Olsen waarop is te zien hoe Joseph enkele van de openbaringen heeft geschreven toen hij in de gevangenis zat.

En dit is mijn laatste foto, die me leidt naar de werkelijke toespraak die ik vanavond wil houden.

Een kerker-tempelervaring

Als we het over dat gebouw hebben, noemen de meesten van ons het een 'gevangenis' — en dat was het natuurlijk ook. Maar ouderling Brigham H. Roberts, die de geschiedenis van de kerk opschreef, sprak over het gebouw als een tempel, of eigenlijk een 'kerker-tempel'.⁸ Ouderling Neal A. Maxwell heeft in zijn geschriften soortgelijke bewoordingen gebruikt.⁹ Uiteraard had het gebouw niet de reinheid, schoonheid, geriefelijkheid en hygiëne als onze huidige tempels, onze ingewijde tempels. Het spraakgebruik en het gedrag van de bewakers en de criminelen daar waren zeker niet in overeenstemming met de tempel. In feite was de beperkende wreedheid en onrechtvaardigheid van deze ervaring in Liberty juist het

tegengestelde van de bevrijdende, barmhartige geest in onze tempel en de verordeningen die daar worden verricht. Dus in welk opzicht kan de gevangenis in Liberty een ‘tempel’ worden genoemd — of in ieder geval een soort tempel — in de ontwikkeling van Joseph Smith en zijn rol als profeet? En wat leren we daaruit over de liefde en leringen van God, inclusief waar en wanneer die liefde en leringen gemanifesteerd worden?

Als we daarover nadenken, beseffen we dan dat iedereen in de vele en gevarieerde aspecten en omstandigheden van ons leven geestelijke ervaringen, openbarende ervaringen en heilige ervaringen kan hebben? Maar dan moeten we dat wel willen, dan moeten we volharden en blijven bidden, dan moeten we ons geloof in moeilijke omstandigheden blijven versterken. We houden van onze ingewijde tempels en de essentiële, verhogende verordeningen die daar verricht worden. We danken de hemel en de presiderende autoriteiten dat er steeds meer gebouwd worden, waardoor steeds meer leden er naartoe kunnen gaan. Ze zijn werkelijk de heiligste gebouwen in het koninkrijk van God, waar we allemaal zo waardig en zo vaak mogelijk naartoe moeten gaan.

Maar de boodschap vanavond luidt dat je in *elke* situatie zo nodig heilige, openbarende, diepgaande instructies van de Heer kunt ontvangen. Dat wil ik nog iets duidelijker zeggen: Jullie kunnen heilige, openbarende en diepgaande instructies van de Heer ontvangen *op de moeilijkste momenten in je leven* — in de slechtste omstandigheden, tijdens pijnlijke onrechtvaardigheid, als je geconfronteerd wordt met onoverkomelijke problemen en tegenspoed.

Laten we het even over die moeilijkheden hebben. Eenieder van ons zal op de een of andere manier, groot of klein, al dan niet ingrijpend, in geestelijk opzicht tijd in de gevangenis in Liberty doorbrengen. Daar moeten we dingen onder ogen zien die we niet onder ogen willen zien omdat ze niet onze schuld zijn. We moeten wellicht moeilijke omstandigheden het hoofd bieden omdat we het goede hebben gedaan, *omdat* wij de geboden van de Heer proberen te onderhouden. We worden misschien vervolgd, doorstaan hartzeer en worden van onze dierbaren gescheiden. We zijn misschien hongerig, koud en eenzaam. Voordat ons leven voorbij is, moeten we misschien een beetje proeven van wat de profeten hebben meegemaakt. Maar van de lessen van de winter van 1838–1839 kunnen we leren

dat *elke* ervaring een *verlossende* ervaring kan worden als we in die moeilijke tijd op onze Vader in de hemel blijven vertrouwen. Deze moeilijke lessen leren ons dat de uiterste nood van de mens een gelegenheid voor God is. Als wij nederig en getrouw zijn, als wij geloof oefenen en God niet om onze problemen vervloeken, kan Hij de oneerlijke, onmenselijke en ondermijnende gevangenis van ons leven in tempels veranderen. Hij kan in ieder geval de omstandigheden creëren die troost, openbaring, goddelijk gezelschap en gemoedsrust bieden.

Ik wil daar wat dieper op ingaan. Ik heb eerder gezegd dat we moeilijke tijden *kunnen* ervaren. President Joseph Fielding Smith, achterneef van de profeet Joseph en kleinzoon van de gevangengenomen Hyrum, zei iets dat veel krachtiger was toen hij in 1963 het bezoekerscentrum bij de gevangenis in Liberty inwijdde. Wijzend op de geschiedenis die we vandaag hebben besproken, en kijkend naar de plek waar zijn grootvader en oudoom onrechtvaardig waren vastgehouden, zei hij dat zulke dingen misschien *moeten* gebeuren. Hij zei: ‘Toen ik de geschiedenis van die tijd bestudeerde, de dagen daarvoor en daarna, kwam ik tot de conclusie dat de tegenspoed, de vervolging en de bijna algemene tegenwerking [tegen de kerk in die tijd] *noodzakelijk* waren. Ze werden in ieder geval schoolmeesters voor ons volk. Ze moesten hen sterk maken.’¹⁰

Lessen uit de gevangenis in Liberty

Zonder te willen bepalen welke van dergelijke ervaringen ‘verplicht’ en welke ‘facultatief’ zijn — maar wél goed voor ons welzijn — wil ik graag enkele lessen behandelen die in Liberty zijn geleerd. En dan heb ik het over de ervaringen die ‘schoolmeesters’ waren voor Joseph en die dat ook voor ons kunnen zijn, ervaringen die veel bijdragen aan onze opleiding in het sterfelijk leven en onze verhoging in de eeuwigheid.

Toen ik deze lessen uitkoos, kwam ik nog een andere zegen tegen die uit die tegenspoed voortkwam. Om te verduidelijken wat ik nu probeer te zeggen, heb ik de geopenbaarde woorden gebruikt die Joseph Smith in deze moeilijke tijd heeft gesproken, woorden die we nu als Schriftuur in de Leer en Verbonden hebben. Ik veronderstel dat we geen lievelingsteksten behoren te hebben, en ik heb er genoeg zodat jullie me niet op één of twee kunnen betrappen, maar op

een lijst met mijn lievelingsteksten zouden zeker enkele teksten staan die in de duistere tijd in de gevangenis te Liberty zijn opgetekend.

Dus wat we meteen leren, is dat God niet alleen Joseph Smith in die gevangenis onderrichtte, maar dat Hij ons *allemaal* onderwees, generaties lang. Wat een schrijftuurlijke gave! En wat een hoge prijs moest ervoor worden betaald! Maar hoe leeg zou ons leven als heilige der laatste dagen zijn als we niet de afdelingen 121, 122 en 123 in de Leer en Verbonden zouden hebben. Als jullie die afdelingen niet onlangs hebben gelezen, moedig ik jullie aan om dat vanavond of morgen te doen — niet later. Dat is jullie huiswerk en ik zal het controleren! Ze nemen slechts acht bladzijden in beslag, maar deze bladzijden zullen je ontroeren met hun schoonheid en kracht. En ze herinneren je eraan dat God verborgen paden bewandelt om zijn wonderen tot stand te brengen.¹¹ In ieder geval heeft Hij tegenspoed in zegeningen ongezet door ons deze heilige geschriften en overpeinzingen te geven. Wat toon en inhoud betreft zijn ze rein, edel en christelijk. Toch zijn ze uit een onreine, onwaardige en onchristelijke omgeving voortgekomen.

1. Iedereen maakt moeilijke tijden door

En dan nu drie lessen uit de gevangenis in Liberty: De eerste les heeft volgens mij te maken met wat ik eerder heb gezegd, namelijk dat iedereen, ook (en misschien vooral) de rechtvaardigen, moeilijke tijden moeten doormaken. Als dat gebeurt, zijn we soms bang dat God ons heeft verlaten, dat we ons, in ieder geval voor een bepaalde tijd, afvragen of er ooit een eind aan onze problemen zal komen. Iedere persoon, gezin, gemeenschap en volk heeft waarschijnlijk wel eens hetzelfde gevoel gehad als Joseph Smith toen hij vroeg waarom hij zo veel leed moest doorstaan en hoe lang de duisternis en de ellende zouden duren. We kunnen ons met hem vereenzelvigen als hij uit de diepe ellende en ontmoediging van zijn gevangenschap roept: ‘O God, waar zijt Gij? (...) Hoe lang zult Gij uw hand weerhouden (...)? Ja, o Heer, hoe lang [zal uw volk] verdrukking moeten verduren, voordat (...) uw binnenste met medelijden jegens hen wordt bewogen?’ (LV 121:1–3).

Dat is een pijnlijke, persoonlijke hartenkreet, een geestelijke eenzaamheid die we allemaal ooit in ons leven zullen voelen.

Misschien hebben jullie al dergelijke momenten in je leven meegemaakt. Als dat zo is, hoop ik dat het er niet te veel zijn geweest. Maar wanneer we dergelijke momenten meemaken, mogen we *niet* bezwijken aan de angst dat God ons heeft verlaten of dat Hij onze gebeden niet hoort. Hij hoort ons *wel degelijk*. Hij ziet ons *echt*. Hij heeft ons *echt* lief. Als er zich trieste omstandigheden voordoen en we willen uitroepen ‘Waar zijt Gij?’, is het belangrijk om te bedenken dat Hij bij ons is — waar Hij altijd is! We moeten blijven geloven, blijven bidden en de hemel aanroepen, ook als we het gevoel hebben dat onze gebeden niet gehoord worden en we denken dat God ons alleen heeft gelaten. Maar Hij *is* er. Gebeden *worden* gehoord. En als wij huilen, huilen Hij en de engelen met ons mee.

In eenzame, koude en moeilijke tijden moeten we volharden, doorgaan en standhouden. Dat was de boodschap van de Heiland in de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter (zie Lucas 18:1–8; zie ook Lucas 11:5–10). Blijf op die deur kloppen. Blijf smeken. En vergeet ondertussen niet dat de Heer onze smeekbeden hoort en ons leed begrijpt. Hij is je Vader en jullie zijn kinderen van Hem.

Als alles wat er moet gebeuren, is gebeurd — en als we alle lessen hebben geleerd die we moesten leren — geldt voor ons hetzelfde als voor de profeet Joseph Smith. Het moment dat hij zich het meest alleen voelde en dacht dat de hemel ver weg was, was het moment dat hij de bediening van de Geest ontving en prachtige antwoorden van zijn Vader in de hemel kreeg. In deze sombere kerker en deze ontmoedigende tijd hoorde hij de stem van de Heer die zei:

‘Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en uw ellende zullen slechts van korte duur zijn;

‘en dan, indien gij het goed doorstaat, zal God u ten hemel verhogen; gij zult over al uw vijanden zegevieren’ (LV 121:7–8).

Ook als we soms door ogenschijnlijk onrechtvaardige omstandigheden overweldigd worden en ons onvriendelijke en onverdiende dingen worden aangedaan — misschien door hen die we als vijanden beschouwen, maar soms ook door hen die we als onze vrienden beschouwen — is *God altijd bij ons*. Daarom zong ons geweldige koor vandaag de traditionele christelijke lofzang van Sarah Adams, ‘Nader, mijn God, tot U’, met dat zelden gezongen vierde couplet, dat het zo prachtig zong:

Te ruste op mijn stenen van verdriet
doemt Betel op eerst nu;
bij al mijn smarten in het verschiet:
nader, mijn God, tot U.¹²

We zijn niet alleen in onze kleine gevangenis. Als we lijden, zijn we in feite dichterbij God dan ooit tevoren. *Die* kennis kan iedere situatie in een tempelervaring veranderen.

Wat betreft onze aardse reis heeft de Heer beloofd: ‘Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen’ (LV 84:88). Dat is een eeuwige verklaring van Gods liefde en zorg voor ons, ook — of wellicht juist — in moeilijke tijden.

2. Zelfs rechtschapenen lijden

Ten tweede moeten we beseffen dat als we moeilijke tijden doormaken — soms door oneerlijke en ogenschijnlijk onrechtvaardige oorzaken — dat niet inhoudt dat wij onrechtchapenen zijn, de zegeningen niet waardig zijn of dat God in ons teleurgesteld is. Uiteraard hebben zonden leed tot gevolg, en de enige oplossing daarvoor is bekering. Maar soms moeten rechtschapenen mensen ook lijden. Je zult je herinneren dat Joseph er vanuit de diepte van de gevangenis aan werd herinnerd dat hij inderdaad ‘in moeilijkheden’ was gebracht, beproeving moest doorstaan en vals was beschuldigd, van zijn gezin was weggehaald en in een kerker was geworpen — in de handen van moordenaars. Toch mocht hij niet vergeten dat *de Heiland van de wereld hetzelfde had moeten doorstaan* en dat wij net als Hij uiteindelijk zullen overwinnen (zie LV 122:4-7). Als nuchtere herinnering aan wat de Heiland had moeten doorstaan, staat er in de openbaring opgetekend in de gevangenis van Liberty: ‘De Zoon des Mensen is onder dat alles afgedaald. Zijt gij groter dan Hij?’ (LV 122:8.)

Joseph Smith was niet groter dan de Heiland, en wij ook niet. En wanneer wij beloven de Heiland te volgen, in zijn voetspoor te volgen en zijn discipel te zijn, beloven we dat goddelijke pad te volgen. En het pad van eeuwig heil heeft op de een of andere manier altijd door Getsemane geleid. Dus als de Heiland te maken had met dergelijke onrechtvaardigheden en ontmoedigingen, dergelijke vervolgingen en ongerechtigheden, dergelijke tegenslagen en pijnen, mogen wij niet verwachten dat wij *niet* te maken krijgen met

zo iets als wij onszelf ware discipelen en trouwe volgelingen van Hem noemen. En dat onderstreept wel degelijk het feit dat de rechtvaardigen — en in het geval van de Heiland hebben we het over de verpersoonlijking van rechtvaardigheid — in de ogen van God volledig waardig zijn en toch lijden.

Het behoort eigenlijk een zaak van grote leerstellige troost voor ons te zijn dat Jezus, toen Hij de verzoening tot stand bracht, alle hartzeer en pijn, alle teleurstelling en onrechtvaardigheid ondervond die de mens vanaf de tijd van Adam en Eva tot aan het einde der wereld heeft ervaren, *zodat wij ze niet zo heftig of vergaand hoeven te doorstaan*. Hoe zwaar onze last ook mag zijn, het zou veel zwaarder voor ons zijn als de Heiland niet de weg voor ons had bereid en die last met ons en voor ons had gedragen.

Al vroeg in de bediening van de profeet Joseph Smith bracht de Heiland hem deze leer bij. Nadat Hij had verteld hoe zwaar het leed was dat Hij had doorstaan, zei Jezus: ‘Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij [en dat slaat op jou en mij en iedereen] niet behoeven te lijden als zij zich bekeren’ (LV 19:16). Als we pijn lijden of beproefd worden, is het moeilijk om te bedenken dat het erger kan zijn — maar het antwoord daarop is duidelijk dat het inderdaad erger *kan* en erger *zou* zijn. Alleen dankzij ons geloof, onze bekering en gehoorzaamheid aan het evangelie dat de heilige verzoening verschafte, *wordt* het niet erger.

Verder moeten we bedenken dat niet alleen de Heiland geleden heeft, in zijn geval *volledig* onschuldig, maar ook de meeste profeten en andere grote mannen en vrouwen in de Schriften. Noem een profeet uit het Oude Testament of het Boek van Mormon, noem een apostel uit het Nieuwe Testament, noem bijna iedere leider uit een willekeurige bedeling, en je noemt iemand die moeilijkheden heeft doorstaan.

Wat ik daarmee wil zeggen? Als jij een slechte dag hebt, geldt dat ook voor veel anderen — heel veel rechtschapenen mensen. De beste mensen die ooit geleefd hebben.

Begrijp me niet verkeerd. We hoeven niet op zoek te gaan naar leed. We hoeven geen martelaar te worden. We krijgen toch wel met problemen te maken, ook als we er niet naar op zoek zijn. Maar als ons duidelijk wordt dat we een tijdje in de gevangenis in Liberty moeten doorbrengen (in geestelijk opzicht), denk dan aan deze twee waarheden die de profeet Joseph in die ‘kerker-tempel’ leerde. Ten eerste, God

is je *niet* vergeten. Ten tweede, de Heiland heeft voor jou geleden, waardoor Hij in staat is om je te verlossen en te troosten.

De profeet Jesaja heeft geschreven dat de Heer ons ‘in zijn handpalmen heeft gegrift’, ons met Romeinse spijkers blijvend in zijn littekens heeft geschreven. Omdat Hij met zijn lijden de prijs heeft betaald die Zij ons schenken, zullen de Vader en de Zoon ons nooit vergeten of in de steek laten. (Zie Jesaja 49:14; zie ook 1 Nephi 21:14–16.) Zij hebben jullie overwinning gepland, voorbereid en gegarandeerd. En als je die wilt ontvangen, wees dan gelovig en ‘doorstaat het goed’ (LV 121:8). Uiteindelijk zal het ‘voor uw bestwil’ zijn (LV 122:7) en zul je ‘eeuwigdurende heerschappij’ ontvangen, ‘zonder dwang’ (LV 121:46).

3. Wees kalm, geduldig, menslievend en vergevensgezind

Ten derde en ten slotte wil ik iedereen eraan herinneren dat te midden van deze moeilijke gevoelens, als we rechtmatig boos of wraakzuchtig kunnen reageren, en we oog om oog en tand om tand willen vergelden, de Heer ons vanuit de kerker-tempel in Liberty eraan herinnert ‘dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels niet beheerst noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de beginselen der gerechtigheid’ (LV 121:36). Dus zelfs als we ons in verontrustende omstandigheden bevinden, en we de neiging hebben om fel tekeer te gaan tegen God, een vriend of een vijand, mogen we dit niet vergeten: ‘Geen macht of invloed *kan* of *dient* (...) te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde; (...) zonder huichelarij en zonder bedrog’ (LV 121:41–42).

Dat is voor mij altijd een prachtig getuigenis geweest van de grootsheid van de profeet Joseph Smith en alle andere profeten, vooral de Heiland van de wereld in zijn grootsheid. Te midden van ellende en moeilijkheden konden zij rustig en geduldig blijven, liefdevol en vergevensgezind. Ze konden zo praten en zo leven. Maar ze konden het en deden het. Ze waren hun verbonden indachtig, ze disciplineerden zichzelf, en ze wisten dat ze altijd het evangelie moesten naleven, niet alleen als het uitkomt en alles goed gaat. Ze wisten natuurlijk dat de ware beproeving van ons

geloof en ons ware christelijke discipelschap tot uitdrukking komen als alles *niet* zo gladjes verloopt. Dan kunnen we zien wie we werkelijk zijn en hoe sterk onze toewijding aan het evangelie werkelijk is.

Het klassieke voorbeeld is uiteraard dat de Heiland gedurende de pijnlijke uren aan het kruis deze woorden sprak: ‘Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen’ (Lucas 23:34). Dat is een moeilijke opgave als we pijn lijden. Dat is moeilijk als we beleidigd zijn — als we moe of gespannen zijn, of als we onschuldig lijden. Maar dan is ons christelijke gedrag juist het belangrijkste. Vergeet niet dat ‘de machten des hemels niet beheerst noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de beginselen der gerechtigheid.’ En op dergelijke momenten hebben we de machten des hemels hard nodig! Net als Joseph in de kerker-tempel leerde, moet op momenten van ellende en verdriet ons ‘binnenste vol naastenliefde zijn jegens alle mensen (...); dan [en dan alleen] zal [ons] vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden; en (...) de Heilige Geest zal [onze] constante metgezel zijn’ (LV 121:45–46).

De enige manier waarop de invloed van God ons kan helpen, is als wij trouw blijven aan onze christelijke beginselen. De Geest heeft een bijna onmogelijke taak om het hart te bereiken dat vervuld is van haat, woede, wraak of zelfmedelijden. Dat is allemaal strijdig met de Geest. Aan de andere kant vindt de Geest ogenblikkelijk toegang tot een hart dat ernaar streeft om liefdevol, vergevensgezind, lankmoedig en vriendelijk te zijn — beginselen van waar discipelschap. Wat een getuigenis dat evangeliebeginselen altijd en overal moeten worden toegepast, en dat als wij proberen trouw te blijven, de overwinning van een christelijk leven nooit kan worden verhinderd, hoe akelig de omstandigheden ook zijn. Wat houd ik van deze verheven, uitstekende celestiale leringen die merkwaardig genoeg in zo’n verachtelijke tijd en plaats geleerd werden.

Doe alles blijmoedig

Als afsluiting van deze lessen uit de gevangenis in Liberty wijs ik jullie op het laatste vers van de laatste van deze drie afdelingen die ik vandaag heb genoemd. In deze laatste heilige verklaring in de gevangenis in Liberty zegt de Heer door middel van de profeet Joseph Smith tegen ons: ‘Welnu, zeer geliefde broeders [en zusters, als we in de moeilijkste tijd ooit zijn],

laten wij *blijmoedig* alle dingen doen die binnen ons vermogen liggen, en mogen wij dan met het volste vertrouwen stilhouden om het heil Gods te zien, en in afwachting van de openbaring van zijn arm' (LV 123:17; cursivering toegevoegd).

Wat een bijzonder optimistische en gelovige slotverklaring vanuit de kerker-tempel! Toen hij deze woorden opschreef, wist Joseph niet wanneer hij zou worden vrijgelaten en of hij ooit zou worden vrijgelaten. Er waren veel aanwijzingen dat zijn vijanden hem van het leven wilden beroven. Daarnaast waren zijn vrouw en kinderen alleen, bang, vaak hongerig en vroegen ze zich af hoe ze zich zonder hun echtgenoot en vader moesten redden. Ook de heiligen hadden geen huis en geen profeet meer. Ze vertrokken uit Missouri, op weg naar Illinois, maar wie wist wat hen daar te wachten zou staan? Nogmaals, het was de somberste en donkerste tijd.

Laten wij op advies van Joseph in die duistere, eenzame uren ons uiterste best doen, *en dat blijmoedig doen*. Dan kunnen we ons zonder vrees tot de Heer wenden, vertrouwen op zijn barmhartigheid en zien hoe zijn arm zich ten behoeve van ons openbaart.

Wat een indrukwekkende instelling om in goede en slechte tijden te hebben, op momenten van verdriet en van vreugde!

Zegen en getuigenis

Mijn dierbare jonge vrienden, als onderdeel van mijn getuigenis wil ik jullie tot slot een zegen geven. Het komt mij voor dat de apostolische getuigen, als wij de wereld in gaan, twee mogelijkheden hebben en, zeker, misschien wel verplichtingen. De eerste is te getuigen, zoals ik dat vanavond geprobeerd heb te doen en tot slot zal doen. De andere is te zegenen — zoals de apostelen van weleer deden toen de Heiland hun vroeg zijn voorbeeld te volgen, alleen dan wel in de hele wereld.

Iedereen die vanavond dus aanwezig is — hier in deze grote aula of op andere locaties wereldwijd — ik zegen ieder van jullie, ieder van jullie in je eigen situatie, alsof mijn handen op je hoofd rusten. Ik geef dat aan jullie, zo eerlijk als ik mijn getuigenis geef. Ik zegen je in de naam van de Heer, dat God van jullie houdt, jullie gebeden hoort, aan jullie zijde is, en jullie nooit zal verlaten.

Ik zegen de broeders, opdat jullie — opdat wij — het priesterschap waardig zullen zijn, dat we trouw zijn

aan het discipelschap waartoe zij zijn geroepen, in die grote orde, het heilige priesterschap, naar de orde van de Zoon van God. Ik zegen je dat we werkelijk op de Heiland lijken — dat we meer zullen denken zoals Hij denkt, dat we meer zullen praten zoals Hij praat, en dat we meer zullen doen wat Hij doet. Ik zegen je, broeders, dat als je oprecht probeert getrouw te zijn, je alle zegeningen van het priesterschap zult hebben, veel daarvan heb ik vanavond geciteerd uit die afdelingen in de Leer en Verbonden.

Ik zegen de zusters in dit publiek en binnen het bereik van mijn stem. Ik wil je ervan doordringen hoe zeer we je liefhebben, hoe zeer God je liefheeft, en hoe vaak de geloofsvlag vanaf het begin door de zusters in deze kerk is gehesen. In elke generatie, zo lijkt het, vanaf het begin tot op dit uur en later, zijn het zo vaak de vrouwen in ons leven geweest — onze grootmoeders, onze moeders, onze echtgenotes, onze dochters, onze zusters, onze kleindochters — die de toorts van geloof en de banier van een mooi leven ter hand genomen hebben en de evangeliebeginselen gebracht hebben waarnaar ze ook gingen, ongeacht de ontberingen, in hun eigen kleine equivalent van de Libertykerker en in hun moeilijke tijden. Zusters, we houden van jullie en eren en zegenen jullie. Wij vragen dat elk rechtvaardig verlangen van jou, vanavond en voor eeuwig, op je hoofd wordt uitgestort en dat je vanavond naar huis zult gaan met het begrip en de kennis stevig in je hart over hoe zeer God en de hemelen en de presiderende autoriteiten van deze kerk je liefhebben en je eren.

Ik groet jullie, jongvolwassenen van deze kerk in deze grote CES-bijeenkomst, en zeg dat de toekomst in jullie handen ligt. Mijn generatie zal in de nabije toekomst het stokje aan jullie moeten doorgeven. God zegene je, opdat je die tijden tegemoet zult treden met de moed, de eerlijkheid en de integriteit waar we het vanavond over hebben gehad.

Tot slot getuig ik dat de Vader en de Zoon leven. En ik getuig dat Zij dichtbij zijn, en misschien zelfs nog dichterbij door de Heilige Geest, als we door moeilijke tijden gaan. Ik getuig (zoals in het muzikale slotnummer tot uitdrukking komt, met de woorden van Jesaja) dat de hemel ons *nooit* in de steek zal laten, ongeacht de omstandigheden (zie Jesaja 54:7–10; 3 Nephi 22:7–10). Ik getuig dat er een einde aan de slechte tijden zal komen, dat geloof altijd zal overwinnen en dat hemelse beloften altijd in vervulling zullen gaan. Ik getuig dat God onze Vader is, dat

Jezus de Christus is, dat dit het ware en levende evangelie is — dat in deze ware en levende kerk wordt gevonden. Ik getuig dat president Thomas S. Monson een profeet Gods is, onze profeet voor dit uur en deze tijd. Ik heb hem lief en steun hem volledig, zoals jullie wel weten. Met de woorden uit de Libertykerker-tempelervaring, zeg ik, jonge vrienden: 'Houd vol op uw weg. (...) Vrees niet. (...) God zal met u zijn tot in alle eeuwigheid' (LV 122:9). In de naam van Jezus Christus. Amen.

NOTEN

1. *History of the Church*, deel 3, pp. 190–191.
2. Alexander McRae. In: *A Comprehensive History of the Church*, deel 1, p. 521.
3. *History of the Church*, 3:290.
4. Brief aan Isaac Galland, 22 maart 1839. In: *Personal Writings of Joseph Smith*, rev. ed., samensteller, Dean C. Jessee (2002), p. 456.
5. Brief aan de kerk in Caldwell County, 16 december 1838; 'Communications', *Times and Seasons*, april 1840, p. 85.
6. Brief aan Emma Smith, 21 maart 1839. In: *Personal Writings*, p. 449.
7. Brief aan Emma Smith, 4 april 1893. In: *Personal Writings*, p. 464.
8. Zie *Comprehensive History*, 1:521 inleiding; zie ook p. 526.
9. Zie, bijvoorbeeld, 'A Choice Seer', *Ensign*, augustus 1986, p. 12.
10. 'Text of Address by Pres. Smith at Liberty Jail Rites', *Church News*, 21 september 1963, p. 14; cursivering toegevoegd.
11. Naar 'God Moves in a Mysterious Way', *Hymns*, nr. 285.
12. Naar 'Nearer, my God, to Thee' *Hymns*, nr. 100; cursivering toegevoegd.